

Старійшина Л. Том Перрі
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Матері, які навчають дітей вдома

Я вірю, що згідно з небесним планом, найголовніше в материнстві—це виховання і навчання наступного покоління.

Недавно у мене була можливість подорожувати зі старійшиною Дональдом Л. Холстромом і відвідати п'ять міст величезної центральної частини Сполучених Штатів. У кожному місті у нас була зустріч з місіонерами повного дня, після якої були збори з провідниками колів і приходів, присвячені місіонерській роботі. Кожного разу між цими двома зборами Товариство допомоги колу готувало легкий обід, щоб нам було достатньо часу на зустріч з президентами колів. Коли ми були у Мілуокі, штат Вісконсин, дві молоді сім'ї звернулися до Товариства допомоги з пропозицією приготувати і подати обід. Два чоловіки були зайняті на кухні, а дві матері керували сервіруванням та подаванням їжі. Троє дітей накривали на стіл і подавали їжу під наглядом своїх матерів. Це була можливість для матерів навчати своїх дітей. Було приємно спостерігати, як діти зважали на кожну деталь, вказану їхніми матерями. Вони повністю і з точністю виконали все, що їм було доручено.

Цей випадок змусив мене згадати, як навчала мене моя мати. Як і

пророк Нефій і багато хто з вас, я народився від порядних батьків (див. 1 Нефій 1:1).

Одна з моїх племінниць недавно поділилася зі мною чотирма зошитами, де моя матір вела записи, готуючись до викладання уроків в Товаристві допомоги. Я гадаю, що ці зошити—а існують й інші, яких я не переглядав,—втілюють сотні годин підготовки моєї матері.

Сан-Паулу, Бразилія

Мама була чудовим вчителем, який старанно і ґрунтовно готується. Я чітко пам'ятаю дні, які передували її урокам. Обідній стіл був вкритий довідковою літературою і нотатками для майбутнього уроку. Готувалося стільки матеріалу, що я впевнений—лише маленька його частина використовувалась на уроці, але так само я впевнений, що її підготовка ніколи не була зайвою. Чому я такий впевнений у цьому? Коли я гортав сторінки її нотаток, у мене було враження, ніби я знову чую як мене навчає моя мати. У зошиті було занадто багато матеріалу, щоб викласти його за один урок, але те, що не увійшло в урок, було застосоване для навчання її дітей.

Я навіть можу впевнено сказати, що хоча моя мама була надзвичайно ефективним вчителем сестер Товариства допомоги, її найкращі уроки були присвячені своїм дітям вдома. Звичайно це було завдяки тому, що в неї було більше часу навчати дітей, у порівнянні з часом доступним для навчання сестер з Товариства допомоги. Але я схилиюся також до думки, що вона так старанно готувалася, по-перше—щоб бути для своїх дітей прикладом старанного служіння в Церкві і, по-друге—бо вона бачила, що знання, отримані під час підготовки уроків, можна було багаторазово застосувати для вищої мети—навчання її синів і доньок.

Дозвольте мені, будь-ласка, поринути в спогади і поділитися з вами кількома уроками, які я засвоїв від моєї матері про навчання євангелії вдома. Моя мати розуміла важливість навчання дітей нормам, цінностям і доктринам, доки вони маленькі. Хоча вона була вдячна іншим, хто навчав її дітей за межами домівки—у школі, чи в церкві—вона розуміла, що відповідальність за навчання власних

дітей лежить на батьках, і що зрештою батьки мають забезпечити точність тих вчень, яких Небесний Батько хоче навчити їхніх дітей. Мама дуже ретельно довідувалась у нас, чого нас навчали за межами дому, щоб упевнитися, що наших вух досягали правильні вчення і що саме вони формували нашу свідомість.

Іноді, коли я біг додому зі школи, я вважав, що на цей день моє навчання скінчилося, але ця ілюзія швидко розвіювалась, коли я бачив матір, яка стояла в дверях, чекаючи на мене. В дитинстві у кожного з нас на кухні стояв свій столик, де ми продовжували отримувати уроки, надані нею в той час, коли вона виконувала хатню роботу і готувала вечерю. Вона була природженим вчителем і була набагато вимогливішою за наших вчителів у школі і церкві.

Широта навчання, наданого матір'ю, включала і мирські, і духовні знання. Вона стежила, щоб жоден з нас не відставав із шкільними завданнями, які вона часто доповнювала. Також вона відпрацьовувала на нас свої уроки для Товариства допомоги. Звичайно ми отримували повну версію усіх її записів, а не короткий варіант, який мав укластися в обмежений час одного уроку.

До нашого навчання вдома входило запам'ятовування Уложень віри, уривків з Писань і слів пророків, провидців і одкровителів. Моя мама була з тих, хто вірить, що розум ослабне, якщо йому не давати постійного навантаження. Вона навчала нас, коли ми мили посуд, збивали масло чи допомагали багатьма іншими способами. Вона вважала, що в розумі її дітей не повинно бути беззмістовних думок, навіть коли вони працюють фізично.

Я навів приклад моєї матері не для того, щоб сучасні батьки відтворювали його. Життя нині дуже змінилося,

але як би воно не змінювалося, навчання батьків ніколи не можна недооцінювати. Є багато цінного, що передається з покоління в покоління, але мабуть найважливіше серед цього—навчання дітей батьками вдома. Це особливо стосується навчання цінностям, моральним та етичним нормам і вірі.

Навчання вдома стає все більш важливим у сьогоденнішньому світі, коли настільки поширився вплив супротивника, який атакує, сподіваючись стерти і знищити самі основи нашого суспільства, навіть сім'ю. Батьки мають усвідомити, що домашнє навчання—це найсвятіша і найважливіша відповідальність. Хоча інші установи, такі як церква і школа можуть допомогти батькам “привча[ти] юнака до дороги його” (Притчі 22:6), в основному ця відповідальність лежить на батьках. Згідно з планом щастя, саме батькам довірено піклуватися і розвивати дітей нашого Небесного Батька. Наші сім'ї є невід'ємною частиною Його роботи і слави—“здійснювати безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39). На вічній сцені Бога саме батьки грають найголовніші ролі у житті їхніх дітей. На щастя, у постановці залучені дублери, які можуть в чомусь замінити

батьків. Проте саме батькам було заповідано виховувати своїх дітей у світлі та істині (див. УЗ 93:40).

Батьки мають наповнювати дім світлом та істиною: однією сімейною молитвою, одним вивченням Писань, одним сімейним вечором, однією, прочитаною вголос, книжкою, однією піснею і однією сімейною вечерєю за один раз. Вони знають, що вплив праведного, старанного, наполегливого щоденного батьківського навчання є одним з найсильніших і найстійкіших джерел добра у світі. Здоров'я будь-якого суспільства, щастя його людей, їхнє благополуччя та спокій—все це починається з навчання дітей удома.

Старійшина Джозеф Філдінг Сміт навчав: “Це є обов'язком батьків—навчати своїх дітей цим спасительним принципам евангелії Ісуса Христа, щоб ті знали, чому їм треба християнитися; щоб вони мали в своїх серцях бажання продовжувати виконувати заповіді Бога після того, як охристяться; щоб вони могли повернутися у Його присутність. Чи бажаєте ви, мої добрі брати і сестри, бути з вашими сім'ями, з вашими дітьми; чи бажаєте ви бути запечатаними до ваших батьків і матерів, які жили до вас...? Якщо так, то вам треба починати

навчати біля коліски. Вам треба навчати і прикладом і порадою” (in Conference Report, жовт. 1948, с. 153).

Приклад моєї матері, яка навчала вдома, приводить до іншої думки: про навчання у ширшому сенсі. Провідники Церкви багато часу приділяють покращенню навчання в Церкві. Чому ми витрачаємо стільки часу й зусиль? Це тому, що ми віримо у величезну силу навчання для посилення віри окремих людей і для зміцнення сімей. Я вважаю, що один із найефективніших способів покращити навчання в Церкві—це покращити навчання в наших домівках. Наше навчання вдома готує нас до більш ефективного навчання в церкві, і наше навчання в церкві допомагає нам ефективніше навчати вдома. По всій Церкві в домівках є обідні столи, відкриті довідковими матеріалами і зошитами, списаними ідеями для уроків, які треба викладати. Підготовка до викладання євангелії Ісуса Христа ніколи не буває занадто глибокою; бо знання євангелії, незалежно від того, чи встигнемо ми їх викласти в класі чи ні, можна завжди викладати вдома.

У натхненному документі, “Сім’я: Проголошення світові”, говориться: “Чоловік і дружина мають урочисту відповідальність любити один

одного і своїх дітей і піклуватися один про одного, а також про своїх дітей. “Діти—спадщина Господня” (Псалми 127:3). Батьки мають священний обов’язок виховувати своїх дітей у любові й праведності, забезпечувати їхні фізичні й духовні потреби, вчити їх любити один одного й служити один одному, дотримуватися заповідей Божих і бути законопослушними громадянами, де б вони не жили...

...За божественним задумом, батько має головувати над своєю сім’єю в любові й праведності; він відповідає за забезпечення своєї сім’ї всім необхідним та її захист. Мати в першу чергу відповідальна за виховання своїх дітей. Як рівноправні партнери, матері й батьки зобов’язані допомагати одне одному у виконанні цих священних обов’язків” (Ліягона, жовт. 2004, с. 49).

Згідно з документом “Сім’я: Проголошення світові” принципи домашнього навчання, про які я говорив, стосуються обох батьків, але особливо вони стосуються ролі матері. Батьки найчастіше проводять більшу частину дня не вдома, а на роботі. Це одна з багатьох причин, чому більша відповідальність за навчання дитини вдома лежить на

матері. Хоча обставини дійсно відрізняються й ідеал не завжди є досяжним, я вірю, що згідно з небесним планом, найголовніше в материнстві—це виховання і навчання наступного покоління. Сьогодні ми бачимо багато проблем, причиною яких є відволікаючий та руйнівний вплив, спрямований на те, щоб спантеличити дітей Божих. Ми бачимо багато молодих людей, яким не вистачає глибокого духовного коріння, необхідного, щоб залишатися стійкими у вірі, коли навколо вирують шторми безвір’я та відчаю. Занадто багато дітей нашого Небесного Батька зазіплені мирськими бажаннями. Напад нечестивості проти наших дітей є одночасно і більш підступним і більш зухвалим, ніж будь-коли раніше. Навчання євангелії Ісуса Христа вдома додає ще одного ізоляційного шару для захисту наших дітей від мирського впливу.

Нехай Бог благословить вас, чудові матері і батьки в Сіоні. Він довірив вам піклуватися про Його вічних дітей. Як батьки, ми є партнерами, навіть виконуємо разом з Богом Його роботу і славу серед Його дітей. І наш священний обов’язок—робити це якнайкраще. Про це я свідчу в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■